

den Gang, under andre Former, end det senere er sket, og jeg mødte megen Forstaaelse hos den daværende Finansminister Brandes. Saa kom Krigen, og det gik som saa meget andet i Staa; der blev andet at arbejde paa. For 2 Aar siden blev Spørgsmaalet taget op, og der blev nedsat en Kommission, Statsregnskabskommissionen. Jeg beder den, der har rejst Spørgsmaalet om en ny Kommission, være forvissat om, at det er i alt Fald ikke Vejen til at komme videre. Skal der gøres noget yderligere — jeg vil slet ikke sige, at det er Tilfældet —, tror jeg i Virkeligheden, at Statsregnskabskommissionen er kompetent til at tage alle herhenhørende Spørgsmaal op. Den nye Kommission vil faa det samme Arbejde at gøre, som Statsregnskabskommissionen har i Gang. Om Resultatet af dennes Arbejde kan jeg ikke røbe noget, men en ny Kommission er ikke tiltrængt, saa meget mindre som de forberedende Arbejder, som kunde give sig Udslag i Lovgivning paa enkelte Omraader, i det hele og store var færdige fra Kommissionen før sidste ordinære Rigsdagssamlings Slutning. Jeg haaber, at det kan komme frem inden længe og møde Forstaaelse og Velvillie i Centraladministrationen, ikke mindst hos Ministrene. Der er meget at rette, og kan denne Kommission ikke gøre det, kan en anden heller ikke.

Saa er der et Spørgsmaal, som jeg egentlig slet ikke havde tænkt mig at berøre, men da det er omtalt flere Gange og er draget saa stærkt frem af det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, lige før jeg havde Ordet, skal jeg tillade mig at sige et Par Ord derom. Da det ogsaa i en vis Forstand angaar mig, har jeg ikke før udtalt mig om det. Det drejer sig om Avancementsforholdene paa Amtstuerne. Jeg ved vel, at det ikke var mig, det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen rettede Spørgsmaal til, jeg skal heller ikke forsøge at besvare det, jeg ved intet om, hvordan Ministeren vil besvare det, men man vil maaske ikke finde det ubeskedent af mig at sige et Par Ord om dette Spørgsmaal, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har haft fremme. Man rejser Spørgsmaalet under den Form, at de, der er praktisk uddannet paa Amtstuerne, skulde have — jeg tror, det er det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, der har brugt Udtrykket — Avancementsret paa lige Fod med den røde Bygnings Embedsmænd. Jeg maa sige, jeg ved ikke, hvad Meningen er. Paa lige Fod — skal det betyde lige mange eller lige stor Procent eller hvad? Naa, det skal jeg ikke opholde mig ved, men der er altsaa et eller andet, man vil

have frem, fordi man mener, det ikke findes nu.

Maa jeg indskyde den Bemærkning, at den Uddannelse og den Sigtning af Personalet — jeg skal om et Øjeblik sige, hvad jeg mener dermed —, som fremkommer og som tilsigtes ved den nuværende almindelige Form for Besættelse af Amtstueembederne, er efter min Mening fuldstændig nødvendig. Sagen er nemlig den, at den, som er en særdeles habil Kontormand — dem har vi mange af rundt omkring paa Amtstuerne, det skal jeg være den sidste til at benægte —, behøver aldeles ikke at være en habil Leder, saa hvis vi skulde have almindelig Avancementsret op til Amtsforvalterembederne, vilde det i hvert Fald i nogen Grad blive en Ret for saavel den velkvalificerede som den mindre velkvalificerede. Jeg siger udtrykkelig, at Folk kan være velkvalificerede som Kontorister og som Fuldmægtige, uden at de er det som Ledere. Jeg kan, da nu det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har nævnt Spørgsmaalet, oplyse, at af de 7 Fuldmægtige, jeg har arbejdet sammen med som Chef, anser jeg een som fuldstændig kvalificeret til at overtage en Lederstilling, der er en, jeg haaber bliver kvalificeret i Tidens Løb, men Resten kunde jeg ikke under nogen Omstændigheder tænke mig som Ledere, fordi de aldeles ikke har Evnen til det, og det er slet ikke nogen Forklejnelser af en Kontormand at sige, at han ikke har Evnen til at holde Rede paa de i Virkeligheden ret indfiltrede Traade, der er paa en Amtstue.

Men findes der en saadan Kontormand, har jeg ikke det fjerneste imod, at han eventuelt bliver udnævnt til Amtsforvalter; det skal blot ikke være nogen Regel, at disse Kontorfolk skal avancere, det er det, jeg sætter mig imod. Der er foregaaet saadanne Avancementer i de senere Aartier, saa vidt jeg ved, foreligger der to Tilfælde. En saadan Besættelse er lige saa lidt udelukket, som at en A. D. Jørgensen kunde blive Rigsarkivar uden at have gennemløbet de almindelige Grader. Det lader sig meget vel gøre, men at opstille det som en almindelig Regel advarer jeg paa det bestemteste imod. Man kender inde i den røde Bygning dem, der er i Stand til at holde Rede paa Traadene, og at Amtsforvalterne har den Evne, er en meget vigtig Ting i en saa omfattende økonomisk Administration, som Ledelsen af en Amtstue er. Man bør ikke nære for store Forventninger til Indførelsen af en almindelig Regel paa dette Omraade, thi de vil sikkert ikke blive honoreret.